

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

Anotace rozsudku ze dne 17. dubna 2014 ve věci č. 20981/10 – *Mladina d. d. Ljubljana proti Slovinsku*

Senát páté sekce Soudu jednomyslně shledal porušení článku 10 Úmluvy (svoboda projevu) vnitrostátními orgány, které stěžovateli uložily povinnost nahradit újmu za publikaci článku, který obsahoval ostrou kritiku poslance slovinského parlamentu a jeho homofobních výroků.

(i) Okolnosti případu

Stěžovatel je vydavatelem týdeníku Mladina. V červnu 2005 otiskl článek, který reagoval na parlamentní rozpravu k návrhu zákona o registrovaném partnerství. Článek kritizoval útočnost, s jakou se poslanec slovinského parlamentu, odpůrce návrhu zákona, k návrhu i obecně k tématu homosexuality vyjádřil. Stěžovatel poslance v článku označil za představitele „intelektuálního úpadku, který by v zemi s většími lidskými zdroji nemohl být ani školníkem na základní škole“. Vnitrostátní orgány posoudily publikaci kritických výroků jako přesahující meze akceptovatelné kritiky a zásah do práv na ochranu osobnosti; zároveň uložily stěžovateli povinnost poslanci nahradit újmu ve výši necelých 3 000 eur.

(ii) Odůvodnění rozhodnutí Soudu

K tvrzenému porušení článku 10 Úmluvy

Stěžovatel namítal, že rozhodnutí vnitrostátních soudů porušila jeho právo na svobodu projevu.

V řízení před Soudem mezi stranami nebylo sporné, že tato rozhodnutí představovala zásah do práva na svobodu projevu stěžovatele, který byl nicméně v souladu s vnitrostátním zákonem a sledoval legitimní cíl ochrany pověsti a práv jiných.

Soud se proto zabýval zejména otázkou, zda byl namítaný zásah nezbytný v demokratické společnosti ve smyslu čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Soud nejprve připomněl, že i přes povinnost respektovat určité hranice stanovené zejména právem na ochranu pověsti je zprostředkování informací o záležitostech veřejného zájmu úlohou novinářů (*Scharsach and News Verlagsgesellschaft proti Rakousku*, č. 39394/98, rozsudek ze dne 13. listopadu 2003, § 30). Konkrétní výroky byly navíc učiněny v rámci politické diskuse, ve které je jen málo omezení svobody projevu akceptovatelných [*Sürek proti Turecku* (č. 1), č. 26682/95, rozsudek velkého senátu ze dne 8. července 1999, § 61]. Soud již mnohokrát zdůraznil, že politik je povinen snášet větší intenzitu zásahu do soukromí než osoba, která se veřejného života neúčastní (*Lingens proti Rakousku*, č. 9815/82, rozsudek pléna ze dne 8. července 1986, § 42), i že novináři mohou v rámci zprostředkování informací přistoupit k určitému zveličení či dokonce provokaci (*Lopes Gomes da Silva proti Portugalsku*, č. 37698/97, rozsudek ze dne 28. září 2000, § 34). Soud také připomněl, že případ musí být posouzen ve svém celku, a to jak z hlediska obsahu výroků, které byly označeny za difamační, tak s ohledem na kontext, ve kterém byly učiněny (*News Verlags GmbH & Co. KG proti Rakousku*, č. 31457/96, rozsudek ze dne 11. ledna 2000, § 52).

V projednávané věci Soud shledal, že výroky obsažené v předmětném článku mohou být legitimně považovány za urážlivé. Jak však uznala i žalovaná vláda, jednalo se o hodnotový soud, nikoli o skutkové tvrzení. Ani hodnotový soud však nemůže být nepřiměřený, pakliže se neopírá o dostatečný skutkový základ. V předmětném článku však byly projevy dotčeného poslance ve významném rozsahu citovány, což dle Soudu poskytovalo dostatečný základ pro sporné výroky stěžovatele. Tyto výroky byly navíc dle Soudu s ohledem na skutečnost, že byly učiněny v rámci intenzivní debaty, v níž si žádná ze stran nebrala příliš servítky, vyjádřením kategorického nesouhlasu s názory dotyčného poslance, nikoliv zhodnocením

jeho intelektuálních schopností. K sugestivním jazykovým prostředkům, které stěžovatel v článku použil, Soud připomněl, že i urážlivý a útočný jazyk, které by za jiných okolností nepožíval ochrany ve smyslu článku 10 Úmluvy, může být pod toto ustanovení zahrnut za předpokladu, že plní stylistický účel (*Tuşalp proti Turecku*, č. 32131/08 a 41617/08, rozsudek ze dne 21. února 2012, § 48).

S ohledem na výše řečené dospěl Soud k závěru, že vnitrostátní soudy nevěnovaly dostatečnou pozornost okolnostem a způsobu, jakým byly výroky stěžovatele učiněny. Došlo proto k porušení článku 10 Úmluvy.